

ΝΙΚΟΛΕΤΑ ΚΑΤΙΜΜΑ

Η
Χρονιά

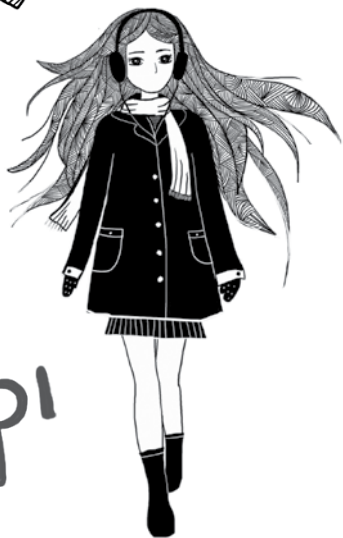
εικονογράφηση: ΔΗΜΗΤΡΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΟΥ

Όλα

ΕΓΙΝΑΝ

ΣΚΡΙ

εφηβικό μυθιστόρημα

ΚΕΔΡΟΣ

Νικολέτα Καπίλλα: *Η χρονιά που όλα έγιναν γκρι*

ISBN 978-960-04-5396-6

Επιμέλεια-Διόρθωση: Βάσω Παπαχρήστου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη
Γραφιστική επιμέλεια: Ξένια Τρύφων

Για το κείμενο © *Νικολέτα Καπίλλα, 2023*

Για την εικονογράφιση © *Δήμητρα Παπαδημητρίου, 2023*

Για το κείμενο και την εικονογράφιση © *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε. &*

Πολιτιστικό Ίδρυμα Τραπέζης Κύπρου, 2023

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14
φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr
www.facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

Πολιτιστικό Ίδρυμα
Τραπέζης Κύπρου

Πολιτιστικό Ίδρυμα Τραπέζης Κύπρου
Φανερωμένης 86-90, Παλιά Λευκωσία
Τ.Θ. 21995 – Τ.Κ. 1515 Λευκωσία, Κύπρος
τηλ. +35722128157, φαξ +35722662898
www.boccf.org
email: info@cultural.bankofcyprus.com

*Στην αδερφή μου, που με στηρίζει,
που με εμπνέει, που είναι μια ανοιχτή αγκαλιά.*

*Όλες οι λύπες αντέχονται αν μπορείς να τις βάλεις
σε μια ιστορία ή να πεις μια ιστορία γύρω από αυτές.*

Κάρεν Μπλίξεν, Δανή συγγραφέας

1. Η πρώτη χειρότερη μέρα της ζωής μου

*Οι άνθρωποι ταραάζονται όχι απ' αυτά που συμβαίνουν,
αλλά από την άποψή τους γι' αυτά που συμβαίνουν.*

Επίκτητος, στωικός φιλόσοφος

Προληπτική δεν ήμουν ποτέ. Έβρισκα τόσο αστεία τη γιαγιά, που μας έλεγε να προσέχουμε να μη χύσουμε το αλάτι στο πάτωμα αλλιώς «θα γίνει καβγάς», και πολύ χαζή την Άννα, που πανικοβαλλόταν κάθε φορά που έβλεπε μαύρη γάτα. Καλά, για τη μαμά, που δεν άφηνε ποτέ και για κανένα λόγο την τσάντα της κάτω στο πάτωμα, δεν το συζητώ, ούτε για τον μπαμπά, που απέφευγε

επιμελώς να περνάει κάτω από σκάλα. Τόσα χρόνια τους έβγαζα τρελούς, υπερβολικούς, να όμως που ήρθε η μέρα ή, μάλλον, η χρονιά, που θα μου αποδείκνυε ότι η γρουσουζιά είχε έρθει στη ζωή μου για να μείνει.

«Ευτυχισμένα γενέθλια!» εμφάνισε το Facebook στο προφίλ μου. Τι ειρωνεία! Πώς να ήταν «ευτυχισμένα γενέθλια» όταν δεν θα τα γιόρταζα όπως κάθε φορά; Όταν δεν θα τα γιόρταζα καν! Εκείνη τη χρονιά τίποτα δεν θα ήταν το ίδιο. Κατ' αρχάς έκλεινα τα δεκατρία. Γρουσουζιά, ξεκάθαρα.

Εντάξει, δεν ήταν Τρίτη και δεκατρείς, ούτε Παρασκευή και δεκατρείς, αλλά και που ήταν Δευτέρα και έντεκα του μηνός – Οκτωβρίου συγκεκριμένα – το ίδιο χάλια μου φαινόταν. Ήταν Δευτέρα και είχα σχολείο. Αυτό, από μόνο του, τα έλεγε όλα. Ο μπαμπάς θα δούλευε και το απόγευμα, η μαμά το απόγευμα θα έκανε βάρδια στο νοσοκομείο κοντά στη γιαγιά, η αδερφή μου είχε «πεταχτεί» για σπουδές στη Βοστόνη κι εγώ θα περνούσα τη χειρότερη μέρα γενεθλίων. Μόνη. Ή σχεδόν μόνη. Τουλάχιστον θα είχα τη Σάμη. Θα μου τραγουδούσε το «Happy Birthday» όπως μόνο αυτή ήξερε. Γαβγίζοντας. Οι άλλοι όμως;

Η Άννα δεν θα οργάνωνε ένα σωρό εκπλήξεις για να ομορφύνει τη μέρα μου όπως άλλες χρονιές. Λίγο δύσκολο να το κάνει από την άλλη άκρη του κόσμου όπου βρισκόταν τους τελευταίους δύο μήνες. Λες και δεν υπήρχαν πανεπιστήμια στην Ελλάδα άξια για την αφεντιά της. Τέλος πάντων, χάθηκε ο κόσμος να πάει κάπου πιο κοντά, στην Ιταλία, ας πούμε; Άντε στην Αγγλία, θα το δεχόμουν. Γιατί έπρεπε να πάει στην άλλη μεριά του Ατλαντικού για να σπουδάσει;

Η γιαγιά δεν θα μου έφτιαχνε την τούρτα υπερπαραγωγή κι όλες τις άλλες λιχουδιές που μόνο αυτή ήξερε. Καλά, ήταν τόσο εγωιστικό αυτό που είχα σκεφτεί. Η γιαγιά ήταν στο νοσοκομείο τόσες βδομάδες κι εγώ σκεφτόμουν τα γλυκά που δεν θα μου έφτιαχνε.

Όσο για τις φίλες μου, δεν υπήρχε περίπτωση να έρχονταν ούτε για μισή ωρίτσα. Μας περίμενε τρελό ξενύχτι με τα διαγωνίσματα που γράφαμε εκείνη τη βδομάδα.

Προμηνύονταν γκαντεμογενέθλια λοιπόν. Χωρίς να χρειαστεί να δω μαύρη γάτα ή να σπάσω καθρέφτη. Μόνο και μόνο που γινόμουν δεκατριών φαίνεται ότι ήταν αρκετό. Η πρόβλεψή μου

επαληθεύτηκε με το που πάτησα το πόδι μου στο σχολείο. Με το καλημέρα, απρόοπτο διαγώνισμα στην Ιστορία κι ας είχαμε ήδη προειδοποιημένο διαγώνισμα στη Γλώσσα την ίδια μέρα. Ήμουν σίγουρη ότι κάποιοι καθηγητές το έκαναν επίτηδες· ενώ γνώριζαν πως είχαμε άλλο διαγώνισμα, έρχονταν με το απροειδοποίητο τεστάκι. «Ευκαιρία», σου λένε, «να τους πιάσουμε αδιάβαστους». Τους φανταζόμουν στον Καθηγητικό Σύλλογο να φωτοτυπούν τα διαγωνίσματα γελώντας χαιρέκακα και να τρίβουν με ικανοποίηση τα χέρια τους σαν κακές μάγισσες. Λες και δεν έφταναν όλα αυτά, είχα και τον Αλέξανδρο να μου κολλάει σαν βδέλλα και στα τρία διαλείμματα. Δεν με άφηνε να σταυρώσω κουβέντα με τα κορίτσια κι είχα και αυτές αποπάνω να μου κλείνουν πονηρά το μάτι ή να μου ρίχνουν ματιές όλο υπονοούμενα. Και το κερασάκι στην τούρτα; Στο τελευταίο διάλειμμα με κάλεσαν στο γραφείο του γυμνασιάρχη.

Αφήνοντας τις κολλητές μου – και τον Αλέξανδρο – με την ίδια απορία που είχα κι εγώ, σύρθηκα ανόρεχτα στον διάδρομο. Ούτε είχα αντιγράψει στα διαγωνίσματα, ούτε είχα αντιμιλήσει σε κάποιον καθηγητή. Τι με ήθελε λοιπόν ο γυμνασι-

άρχης; Καθώς πλησίαζα, είδα τον μπαμπά να στέκεται έξω από την πόρτα του γραφείου του και να μιλούν με σοβαρό ύφος.

Τι γυρεύει εδώ τέτοια ώρα; Κανονικά, έπρεπε να βρίσκεται στη δουλειά. Κακό σημάδι! σκέφτηκα κι αμέσως πάγωσα, δεν μπορούσα να κάνω βήμα.

Ο μπαμπάς άρχισε να βαδίζει προς το μέρος μου κάνοντας υπεράνθρωπη προσπάθεια να δείχνει φυσιολογικός και ψύχραιμος για μην καταλάβω ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

Ηθοποιός για κλάματα.

Κατάλαβα αμέσως.

Η γιαγιά.

«Μπαμπά, τι γυρεύεις εδώ τέτοια ώρα; Τι συμβαίνει;» τον ρώτησα με κομμένη την ανάσα.

«Τίποτα σοβαρό, πάμε στο αυτοκίνητο και θα σου εξηγήσω».

«Όχι, τώρα να μου εξηγήσεις!»

«Πάμε πρώτα στο αυτοκίνητο και θα τα πούμε όλα».

Σώπασα θέλοντας και μη κάτω από το βλέμμα του γυμνασιάρχη. Ο μπαμπάς τού ένευσε αντίο, περάσαμε από την τάξη να πάρω τη σάκα μου και μπήκαμε στο αυτοκίνητο. Τότε με αγκάλιασε κι

αυτόματα ξέσπασα σε κλάματα. Δεν χρειάστηκε να πει λέξη. Κι εκεί που νόμιζα ότι ήταν μόνο τα δικά μου δάκρυα που μούσκευαν τα ρούχα μου, γύρισα το κεφάλι προς τα πάνω και τον κοίταξα. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου που τον έβλεπα να κλαίει. Την αγαπούσε πολύ τη γιαγιά. Το ίδιο κι αυτή. Τον είχε σαν γιο της. Ξαφνικά η σκέψη μου πήγε στην αδερφή μου.

«Η Άννα το ξέρει;» τον ρώτησα ρουφώντας τη μύτη μου.

«Όχι ακόμη. Είναι νύχτα εκεί τώρα», απάντησε και μου έδωσε ένα χαρτομάντιλο.

«Πότε θα της το πείτε; Είναι μόνη της, πώς θα το πάρει; Θα έρθει; Μπορεί να χάσει μαθήματα;»

«Δήμητρα, ηρέμησε. Κάθε πράγμα στην ώρα του. Πάμε σπίτι πρώτα. Είναι πολλά που πρέπει να τακτοποιήσουμε με τη μαμά».

«Μα θέλω να δω τη γιαγιά. Πρέπει να τη δω. Να την αποχαιρετήσω!»

«Αυτό δεν γίνεται, αγάπη μου».

«Θα μισώ τα γενέθλιά μου. Για πάντα!»

Ο μπαμπάς έβαλε μπρος τη μηχανή. Σε ολόκληρη τη διαδρομή δεν ανταλλάξαμε κουβέντα. Ακούμπησα το κεφάλι στο παράθυρο κι έβαλα το

κλάμα μου στο αθόρυβο. Το μυαλό μου πρόβαλλε σκηνές με τη γιαγιά. Την έβλεπα να μου μαγειρεύει την αγαπημένη μου σούπα, να με πηγαίνει περίπατο και να μου παίρνει στα κρυφά παγωτό-άκουγα το πονηρό της γέλιο, ένιωθα την αφράτη αγκαλιά της.

Όταν η Άννα έφυγε τον Αύγουστο για σπουδές, έκλαιγα για μέρες. Για βδομάδες της έστελνα ένα εκατομμύριο μηνύματα την ημέρα, κάναμε άλλες τόσες βιντεοκλήσεις, κοιμόμουν στο κρεβάτι της κάθε βράδυ. Μου έλειπε. Ήξερα όμως ότι θα επιστρέψει. Τώρα η γιαγιά έφυγε για πάντα και δεν είχα προλάβει να της πω ότι την αγαπώ, ότι θα μου λείπει κι ότι δεν είναι δίκαιο αυτό που πήγε κι έκανε. Ένιωθα ότι ήταν η χειρότερη μέρα της ζωής μου. Πού να φανταστώ ότι αυτή ήταν η πρώτη μέρα από τις χειρότερες της ζωής μου που θα ακολουθούσαν.